אמרי שמואל

וארא

פניני תורה ומוסר מדרש והלכה
על פרשת השבוע

נערך ונילקט מתוך השיעור השבועי
מפי בנן של קדושים האדמו"ר
הרב **שמואל שמעון טולידאנו** שליט"א

יו"ל ע"י בית המדרש מוסדות התורה והחסד **"בית מאיר"**
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק הגה"ק רבינו **מאיר אבוחצירא** זיע"א
אשדוד תשפ"ג



©
כל הזכויות שמורות
למכון להוצאת ספרים
שעל ידי מוסדות התורה והחסד
"בית מאיר"
ע"ש כ"ק מרן האדמו"ר הצדיק
הגה"ק רבינו **מאיר אבוחצירא** זיע"א
רחוב העצמאות 39
רובע הסיטי אשדוד
מייל : sisat2@gmail.com
לפרטים: 058-4150707

כל המעוניין להקדיש את החוברת להצלחה, לרפואה או לעלוי נישמת,

ניתן לפנות ל:058-4150707

. . . . . .

לקבלת החוברת

במייל או בוואצפ, ניתן לשלוח הודעה

במייל- sisat2@gmail.com | בווצאפ: 058-4150707

ואלה יעמדו על הברכה

חוברת זו מוקדשת

לבריאותם ולברכתם והצלחתם של
ציפי ונח שמואל הי"ו

ולבריאותם ולברכתם והצלחתם של
צליל, אושרי, יהונתן, הראל , ודביר זגורי הי"ו

ולבריאותם ולברכתם והצלחתם של
דנה, מתן, אוריין ,ונועה ורפאל נח בן יאיר הי"ו

ולבריאותו ולברכתו והצלחתו של
רוני שמואל הי"ו

ולבריאותם ולברכתם והצלחתם של
חן וירדן בקהרד הי"ו

לידה קלה
לחן בת ציפורה שתח"י

שהקב"ה ימלא כל משאלות ליבם לטובה ולברכה,
ויזכו לבריאות ופרנסה טובה
שפע ברכה מזל והצלחה בכל מעשה ידיהם , אמן.

מוקדש לעלוי נישמת
אבי מורי אליהו חיים בן שמואל ז"ל
נלב"ע ב' שבט
ת.נ.צ.ב.ה.



הציבור היקר מוזמן להשתתף

ביום תענית דיבור

יום שמסוגל לישועות גדולות ביום הילולת

הצדיק הבבא סאלי זיע"א

שיתקיים אי"ה ביום **חמישי ד' שבט** 26.1.23

בבית הכנסת מוסדות התורה והחסד בית מאיר

רחוב העצמאות 39 (מאחורי המקווה) רובע הסיטי אשדוד

סדר הלימוד והתיקון:

קריאת 3 פעמים כל ספר תהילים

וסדר לימוד ותיקון מיוחד ליום תענית דיבור ולימי השובבי"ם

על ידי בנם של קדושים האדמו"ר

הרב שמואל שמעון טולידאנו שליט"א



הלימוד במשך כל היום

08:00 תפילת שחרית (הודו)

08:45 ארוחת בוקר

09:00 תחילת הלימוד וקריאת ספר תהלים

13:30 ארוחת צהרים

16:45 תפילת מנחה

לאחר תפילת מנחה, תפילה מיוחדת לסיום יום תענית דיבור

"יום תענית דיבור שווה לחמישים אלף תעניות"

מצווה גדולה מאוד להיות שותף ביום קדוש זה

מידת הדין ומידת הרחמים

בפרשתנו נאמר (ו ב) "וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'".

וידוע שכל מקום שמוזכר שם "אלוקים" זו מידת הדין, וכל מקום שמוזכר שם "הוי"ה" זו מידת הרחמים, ואם נתבונן נראה שבכל התורה כולה כשהקב"ה דיבר עם משה רבינו הוא דיבר אתו בשם הוי"ה, כמו שכתוב (שמות ו י) "וידבר ה' (הויה) אל משה" או (שמות ד ד) "ויאמר ה' (הויה) אל משה", וכאן בפרשה שלנו הוא המקום היחיד בתורה שבו כתוב "וידבר 'אלוקים' אל משה".

ושואל המדרש מפני מה דיבר כאן הקב"ה עם משה רבינו בשם "אלוקים" שהוא מידת הדין?

אלא אומר המדרש שהוא משום שהקב"ה כעס על משה רבינו ולכן דיבר אתו בשם אלוקים המסמל את מידת הדין, שהקב"ה שלח את משה רבינו ללכת לפני פרעה ולבקש ממנו שיוציא את בני ישראל מארץ מצרים, ומשה הלך לפרעה ואמר לו - בורא עולם שלח אותי אליך לבקש ממך שתוציא את בני ישראל מארץ מצרים, ופרעה אמר למשה רבינו אם הם חושבים לצאת ממצרים סימן שיש להם זמן פנוי לחשוב, לכן צריך להכביד עליהם את העבודה כדי שלא יהיה להם זמן לחשוב על לצאת ממצרים. וכמו שכתוב (ה יז) "נרפים אתם נרפים, על כן אתם אמרים נלכה נזבחה לה'", וכן כתוב (ה ט) "תכבד העבודה על האנשים ויעשו בה, ואל ישעו בדברי שקר",

ולכן גזר פרעה שמאותו היום ואילך בני ישראל הם ילכו ללקט את התבן כדי לייצר את האבנים, שעד אותו זמן המצרים היו מספקים לעם ישראל את הקש שבו השתמשו לייצר את הלבנים, ובני ישראל היו מייצרים את הלבנים ובונים את הבניינים, אבל מאותה שעה בני ישראל בעצמם היו צריכים לאסוף קש לצורך הכנת הלבנים וגם לעמוד במכסת הלבנים הרגילה שנקבעה לכל אחד.

וכשראה משה רבינו שמאז שהלך לפרעה לא רק שלא נהיה יותר טוב אלא נהיה יותר קשה ויותר רע, הלך משה רבינו להקב"ה ואמר לו - רבש"ע, (ה כב-כג) "למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני, ומאז

באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך", ולכן הקב"ה כעס על משה רבינו ודיבר אתו בשם אלוקים המסמל את מידת הדין.

הבל על דאבדין ולא משתכחין

והקב"ה ענה לו כמו שכתוב במדרש (שמות רבה ו ד והובא ברש"י) 'וארא אל אברהם' וכו', אמר לו הקב"ה למשה, חבל על דאבדין ולא משתכחין, הרבה פעמים נגליתי על אברהם יצחק ויעקב באל שד-י ולא הודעתי להם כי שמי ה' כשם שאמרתי לך ולא הרהרו אחר מדותי. אמרתי לאברהם (בראשית יג יז) "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" וגו', בקש לקבור שרה ולא מצא עד שקנה בדמים ולא הרהר אחר מדותי, אמרתי ליצחק (בראשית כו ג) "גור בארץ הזאת כי לך ולזרעך" וגו', בקש לשתות מים ולא מצא, אלא (בראשית כו כ) "ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לאמר לנו המים", ולא הרהר אחר מדותי, אמרתי ליעקב (בראשית כח יג) 'הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה' וגו', בקש מקום לנטות אוהלו ולא מצא, עד שקנה במאה קשיטה, ולא הרהר אחר מדותי".

וביאור דברי המדרש, שאמר לו הקב"ה למשה רבנו חבל על אותם אלו שאבדו ולא ניתן למצוא כמותם, שהרי הרבה פעמים נגליתי לאברהם ליצחק וליעקב ולא נגליתי אליהם בשם הוי"ה [מידת החסד] ולא הרהרו אחר מידותיי, אמרתי לאברהם אני נותן לך את ארץ ישראל וכשבא לקבור את שרה לא מצא עד שקנה בדמים יקרים ולא הרהר אחר מידותיי, וכן יצחק אבינו הבטחתי לו את ארץ ישראל וכאשר ביקש לשתות מים לא מצא כמו שכתוב 'ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק' ולא הרהר אחר מידותיי, וכן יעקב הבטחתי לו את ארץ ישראל וכשבא לעיר שכם ביקש לנטוע אהל ולא נתנו לו עד ששילם בכסף מלא וקנה חלקת אדמה, ואתה אומר לי (ה כג) "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך 'הרע' לעם הזה"?

יהושע יכנים את עמ"י

ואומר רבינו החיד"א (נחל קדומים

אות א) שמאחר ומשה רבינו אמר לקב"ה למה הרעותה לעם הזה, נענש שלא יזכה להכניס את עם ישראל לארץ ישראל, כי לאחר שאמר לקב"ה למה הרעתה לעם הזה מיד עונה לו הקב"ה - (ו ב) "וידבר אלהים אל משה", - אלהי"ם ראשי תיבות: א'מרת ל'מה ה'רעותה י'הושע מ'כניסם - שמשום שאמר משה למה הרעותה ניטלה ממנו הזכות להכניס את עם ישראל לארץ ישראל, ויהושע הוא שיכניס את בני ישראל לא"י.

ההבדל בין משה רבינו לאבות הקדושים

ושואל הגר"י ניימן זצ"ל בספרו "דרכי מוסר" , שלכאורה יש הבדל עצום בין המקרה של משה רבנו למקרה של אבות הקדושים, האבות הקדושים הקב"ה הבטיח להם ברכה וראו שהברכה מתעכבת ואמנם לא הרהרו אחר הקב"ה, אבל אצלם זו הייתה צרה פרטית ולא צרה של הכלל, אבל אצל משה רבנו לא הייתה זו צרה פרטית ובאמת אילו הייתה לו צרה פרטית גם היה שותק, אבל כמנהיג של כלל ישראל שרואה כיצד דווקא על ידי שליחותו המצב של בני ישראל לא רק שלא השתפר אלא דווקא הורע, איך ישתוק?

אלא מבאר הגר"י ניימן זצ"ל שהטענה של הקב"ה על משה רבנו הייתה למה משה רבנו השתמש במילה רע "למה הרעותה לעם הזה", והרי אין רע מבורא עולם אלא רק טוב, הקב"ה כולו טוב וכל הכוונה שלו היא להיטיב לבריות, כמ"ש (אכה ג לח) "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב".

הקב"ה נותן לאדם ניסיונות אבל רע הקב"ה לא נותן לאדם, ואם באה רעה לאדם האדם גרם אותה לעצמו אבל היא אינה מבורא עולם, וניסיון אינו בעיה אלא כולו מיועד להביא לאדם ברכה גדולה.

וגם מתי שאדם רואה שהכל חושך ורואה שבאים עליו הפסדים גדולים ועוגמת נפש גדולה, ויש לאדם בלב, למה הקב"ה עושה לי כך? תמיד תאמין שהכל הוא טוב ולא רע, כי אין רע מהקב"ה, ודווקא בזמן שנראה שהכל רע צריך להתחזק ביותר באמונה בבורא עולם.

הכל רק לטובה

הגמרא אומרת (פסחים נ א) כתוב בפסוק (זכריה יד ט) "והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד" ושואלת הגמרא וכי עכשיו הקב"ה הוא לא אחד?

אלא אומרת הגמרא עכשיו על בשורה טובה מברך הטוב והמטיב ועל בשורה רעה מברך דיין האמת, אבל לעתיד לבוא גם על בשורה רעה יברך הטוב והמטיב כי בביאת המשיח יראו בבירור שהכל הוא רק לטובה וגם מה שנראה רע הוא טוב ולא רע.

מסופר במדרש (תהלים קי"ח; שם קל"ו; וראה נדה לא א) מעשה באדם אחד שעמד להיכנס לספינה, וישב קוץ ברגלו ולא היה יכול לילך בספינה. והיה מצטער הרבה שסחורתו נשארה לו. אחר כך נודע לו שהספינה נטרפה בים, נמצא שניצול מייסורים קשים ע"י ייסורים קלים. וייסורים אלו קרויים ייסורים של אהבה, שמחמת אהבת הקב"ה אליו שולח לו ייסורים קלים להצילו מן הייסורים הקשים. ולפיכך כשבאים ייסורים על האדם, הן בממונו והן בגופו, יאמר כל מה שעושה הקב"ה לטובה הוא עושה, ויקבלם באהבה בשמחה ובטוב לבב.

להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות

דוד המלך אומר בתהלים (צב ג) "להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות", ואומרת הגמרא (פסחים ב ב) שהעולם הזה דומה ללילה והעולם הבא דומה לבוקר, וכוונת הפסוק היא שלעתיד לבוא תהיה בחינה של בוקר שהכל ברור וכל הנהגתו של בורא עולם מובנת, ולא יצטרכו להאמין אלא רק לשבח ולפאר את החסדים של בורא עולם ולכן כתוב 'להגיד בבוקר חסדך', אבל העולם הזה דומה ללילה שלא הכל מובן לאדם ולכן מה שמחזיק את האדם זו רק האמונה ולכן נאמר 'ואמונתך בלילות'.

הצרות הם הברכה הגדולה ביותר

וכמו שאמר דוד המלך בתהלים (קכו ב) "אז ימלא שחוק פינו", שלעתיד לבוא כשהכל יתברר והקב"ה יגלה

את הנהגתו אנו נראה שכל מה שהיה נראה לנו כצער אינו אלא טובה וברכה, ונראה שכל הצער שעבר על עם ישראל היה בעצם היסוד לבניין הגאולה.

בלילה אמת ואמונה ובבוקר אמת ויציב

ולכן בתפילת שחרית בבוקר אנחנו אומרים "אמת ויציב" ובתפילת ערבית בלילה אנו אומרים "אמת ואמונה", כי לעתיד לבוא הוא בחינה של יום, ולכן לא יהיה צריך להאמין כי הכל יהיה ברור, אבל בעולם הזה שדומה ללילה צריך להאמין כי לא הכל מובן ולכן אומרים אמת ואמונה.

שתי רשויות או רשות אחת

הגויים מאמינים שיש שני כוחות בעולם כח הטוב וכח הרע, וכל הטוב בעולם הוא מהאל הטוב וכל הרע שבעולם הוא מאל אחר האל הרע, אבל לעומת זאת עם ישראל מאמינים שאין שני כוחות בעולם אלא יש רק כח אחד בעולם והוא בורא העולם, וממנו הכל גם הטוב וגם מה שנראה כרע, שהרי יחוד ה' הוא אחד מיסודות האמונה להאמין שהקב"ה הוא יחיד בעולמו ואין עמו חלילה שום שיתוף בשום צד ואופן שיהיה.

מידת הדין ומידת הרחמים

הקב"ה מנהיג את העולם בשני סוגים של הנהגה, יש הנהגה של מידת הרחמים ויש הנהגה של מידת הדין, הנהגה של מידת הדין בשם אלוקים והנהגה של מידת הרחמים בשם הויה.

ובא הקב"ה ללמד את משה רבינו - דע לך שגם מידת הדין וגם מידת הרחמים הכל בא מרשות אחת, ולכן נאמר (ו ב) "וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'", פתח בשם אלוקים וסיים בשם הויה לומר לך ששם אלוקים ושם הויה הכל הוא אותה רשות, וכשיהודי מאמין שמידת הדין ומידת הרחמים זו אותה רשות הוא מקבל את הדין ואת הגזירות באהבה.

אני ראשון ואני אחרון

כתוב בנביא בספר ישעיה (מד ו) "כה אמר ה' מלך ישראל וגאלו ה' צבאות

אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלוקים", והפירוש הוא, 'אני ראשון' בשם אלוקים 'ואני אחרון' בשם הויה, ובא הקב"ה ואמר דעו לכם שאין שתי רשויות אלא אני גם הראשון וגם האחרון, ואומר רבי ישראל הבעל שם טוב שאלו ראשי התיבות של המילה 'וארא' א'ני ר'אשון ו'אני א'חרון.

המיטיב לך לא ירצה ברעתך

ואומר הרב הבן איש חי, שברגע שהאדם מבין שמידת הדין ומידת הרחמים זו אותה רשות, ממילא הוא מבין שלא יכול להיות שמי שעשה לו כל כך הרבה טוב מיום שנולד, ומי שמשפיע עליו בכל רגע ורגע כל כך הרבה טוב לא יכול להיות שירצה ברעתו, ולכן גם כשבאים על האדם ח"ו כל מיני צרות על ידי שיתבונן כמה טוב הקב"ה הביא עליו מיום שנולד, שהקב"ה נתן לו בריאות ונתן לו אישה וילדים ונתן לו פרנסה ומחייה אותו בכל רגע ורגע, יבין שלא יכול להיות מציאות כזאת שאותו הקב"ה ירצה ח"ו ברעתו.

ואומר הבן איש חי משל למה הדבר דומה, לעשיר אחד שלקח ילד יתום וגידל אותו בתוך ביתו והפקיד משרתים שישרתו אותו וידאגו לכל מחסורו, וגם כשהיה אותו ילד יתום חולה מיד העשיר מסר נפש כדי להביא את הרופאים המומחים ביותר שירפאו אותו, וכולם ראו בבירור כמה העשיר דואג ומוסר נפשו לדאוג לטובתו של הילד, ויום אחד ראו את העשיר צועק על הילד ומכה אותו, אבל ידעו בבירור ולא היה להם שום ספק שכל מה שהעשיר עושה הכל בוודאי הוא לטובת הילד, כי היו בטוחים שהוא לא שונא לו ולא מבקש רעתו אלא מתוך שהוא אוהב אותו רוצה לייסרו, כדי לחנכו שיהיו לו מידות טובות.

והנמשל, הקב"ה אומר למשה רבינו דע לך שמי שנותן לאדם את הברכה הבריאות והשפע וההצלחה זה אני הקב"ה, ואותו אחד שנותן לך את הייסורים הוא אותו אחד שנותן לך את הברכה, וכך אתה מבין שמידת הדין ומידת הרחמים הכל הוא אותה רשות, ללמד אותך שאם הכל אותה רשות בטוח שמי שנותן לך את הייסורים כל כוונתו היא לטובה, ואם האדם יתבונן כמה טוב ה' עשה אתו

ועושה אתו בכל רגע סימן שבוודאי ה' אוהב אותו ורוצה בטובתו, ומי שה' אוהב אותו בוודאי לא ירצה ברעתו, ולכן גם כשהקב"ה הביא עליך צרה תאמין בלב שלם שהכל הוא רק לטובה.

גם מה שנראה רע הוא טוב

ולכן בוודאי גם מה שנראה רע הוא לא רע אלא טוב, אבל השכל שלנו קצר מלהבין מהו טוב ומהו רע, כי הרי לפעמים יש דברים שאדם חושב שהם הכי טובים בשבילו אבל שעם הזמן מתברר שמה שחשב שהוא הכי טוב בשבילו או שחשב שאם ישיג זיווג מסוים או עסק מסוים או עבודה מסוימת על ידי כך הוא יהיה מאושר ושמח, אבל בסוף מתברר שמה שחשב שהיא הברכה וההצלחה הכי גדולה בשבילו, משם באו לו כל הצרות וההפסדים הכי גדולים, רואים אנו שלא תמיד אנו יכולים באמת לדעת מהו הטוב ומהו הרע.

לכן כל דבר תקבל באהבה, וגם אם נראה לך שהפסדת דבר טוב דע לך שהכל לטובה, כי אדם לא יודע באמת מה טוב בשבילו ומה רע, ולכן צריך כל הזמן להתחזק באמונה ולדעת שגם הדברים שנראים שהם הפסד וצער הם לטובה, וכולם רק ברכה ולא הפסד אלא שהעיניים שלנו לא יכולות לראות ולהבין כל דבר.

כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה

הגמרא מספרת (ברכות ס ב) על התנא הקדוש רבי עקיבא שהגיע לעיר אחת וביקש להתארח, והיה עובר מבית לבית ואף אחד לא הסכים לארח אותו, ואמר כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ורבי עקיבא יצא מחוץ לעיר והיו לו שלושה דברים חמור תרנגול ונר, ובא אריה וטרף את החמור ואמר רבי עקיבא כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ואחר כך בא חתול וטרף את התרנגול ושוב פעם אמר רבי עקיבא כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ובאה רוח וכיבתה את הנר ושוב פעם אמר רבי עקיבא כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, ובבוקר כשנכנס רבי עקיבא לעיר מצא שבלילה באו שודדים ושחטו את כל בני העיר ולקחו את כל ממונם והלכו, ואמר רבי עקיבא אם

האריה לא היה טורף את החמור היה החמור נוער והיו השודדים שומעים את קולו ומגלים אותי, ואם החתול לא היה טורף את התרנגול היה התרנגול מקרקר והיו השודדים שומעים את קולו ומגלים אותי, ואם הרוח לא הייתה מכבה את הנר היו השודדים רואים את אורו ומגלים אותי, ובזכות שהאריה טרף את החמור והחתול טרף את התרנגול והרוח כיבתה את הנר ניצלתי, והראה רבי עקיבא בבירור כל מה שעושה ה' לטובה הוא עושה, וכן הגמרא מספרת על התנא הקדוש נחום איש גמזו שהיה רגיל לומר על כל דבר גם זו לטובה.

בזכות המכות ניצל מן המוות

מסופר על יהודי אחד בזמן השואה, שבסוף מלחמת העולם השנייה כשבעלות הברית שנלחמו בנאצים ימ"ש עמדו לשחרר את היהודים ממחנות ההשמדה, הנאצים חילקו לאסירים המורעבים לחמניות טריות וחמות וכולם עמדו בתור לקבל לחמנייה טרייה, ובפרט שבמשך חמש שנים לא טעמו אוכל נורמלי אלא היו אוכלים רק קליפות ושאריות, והיה יהודי אחד שעמד בתור וקיבל לחמנייה ואחרי שקיבל לחמנייה אחת חזר ונעמד שוב פעם בתור וקיבל עוד לחמנייה, ואחרי שקיבל שתי לחמניות ראו כמה אסירים אחרים שהוא לקח שתי לחמניות אמרו לו תביא לנו את הלחמנייה השנייה והוא לא הסכים, והתחילו להכות אותו מכות חזקות מאוד עד שהוא איבד את ההכרה, בבוקר כשהוא פקח את העיניים ראה שמסביבו כולם מתים, התברר שהנאצים שראו שעוד מעט הם יהיו מוכרחים לשחרר את כל אלו שנשארו במחנה, החליטו להרעיל את כל מי שהחזיק מעמד עד אותו זמן והרעילו את הלחמניות וכל מי שאכל מהן מת, והיהודי הזה שחטפו לו את הלחמניות היה היחיד שלא אכל וניצל, ואותו יהודי סיפר שלפני שהוא איבד את הכרתו הוא היה חושב בלבו - ריבונו של עולם, למה הבאת עלי כאלו ייסורים, הרי הגוף שלי כולו מלא בייסורים ומכאובים ועד שמביאים לי אוכל נורמלי לאכול גם אותו לוקחים לי? אבל כשהתעורר ופקח את העיניים וראה שכולם מסביבו מתו מהרעל,

הבין שהקב"ה עשה אתו טובה גדולה ובזכות שלקחו לו את הלחמניות וקיבל מכות ואיבד את ההכרה הוא נשאר בחיים.

וממעשה זה אנו למדים לימוד גדול שאין שום רע מהקב"ה, ולכן אמרו חז"ל לעולם יהיה אדם רגיל לומר על כל דבר גם זו לטובה, כי גם מה שנראה כרע הוא טוב, ולכן תמיד צריך לשמוח בייסורים ולקבל אותם באהבה, ולזכור כל הזמן שגם הייסורים הכי גדולים הם רק לטובה.

נהג האוטובוס הציל אותו מהמוות

ועוד מסופר, שלפני כשלושים שנה היה יהודי מירושלים שהיה רגיל בכל בוקר לנסוע בשעה מסוימת באוטובוס, ובוקר אחד הוא התעכב ועד שהגיע ראה שהנהג אוטובוס סגר את הדלתות, והוא התחיל לדפוק על הדלת של האוטובוס והנהג לא הסכים לפתוח לו ואותו אדם כעס מאוד, ואחרי חצי שעה מחבל התפוצץ בתוך האוטובוס הזה והרבה מאוד נהרגו, ואותו יהודי הבין שמה שהיה נראה לו רע זו הייתה ההצלה שלו.

וכך האדם צריך לדעת בכל דבר בחיים, בורא עולם עושה רק טוב וגם כשאתה לא מבין תאמין בבורא עולם, ובכל יום יש ניסיון של אמונה בקב"ה, שלפעמים אדם רואה צדיק שסובל וקשה לו ולעומת זאת רשע וטוב לו, לפעמים אדם מתחזק בשמירת שבת ומתקשה בפרנסה ורואה את השכן שלו שהוא מחלל שבת ויש לו פרנסה ברווח, והוא שואל הרי השבת היא מקור הברכה ואני שומר שבת וקשה לי והשכן שלי שהוא מחלל שבת יש לו פרנסה ברווח? דע לך שכדי להבין מהו טוב ומהו רע צריך לחכות עד הסוף ובסוף מתברר מהו הטוב ומהו הרע.

הצרות לצדיק הן חסד ולרשע הן מכאוב

רבינו הבעש"ט אומר שההבדל בן צדיק לרשע הוא שצדיק שבאים עליו ייסורים אומר - רבש"ע, הכל לטובה, וגם כשבאה עליו איזו צרה אומר - מי יודע איזה חסד עשה איתי הקב"ה, ואולי הייתה צריכה לבוא עלי גזירה יותר קשה והקב"ה הביא עלי בעיה קטנה ולא צרה גדולה,

אבל הרשע כל הזמן כואב לו ומתלונן על הייסורים, והוא מה שדוד המלך אומר בתהלים (לב י) "רבים מכאובים לרשע והבטח בה' חסד יסובבנו", והפירוש הוא 'רבים מכאובים לרשע' שכשבאים ייסורים על הרשע כואב לו, אבל הצדיק עבורו הייסורים הם חסד "והבוטח בה' חסד יסובבנו", כי הצדיק אומר שהקב"ה הביא עליו ייסורים כדי לכפר לו על עוונותיו.

איך זוכים לראות בעיניים שהדע הוא טובה וברכה

ואומר רבינו ישראל הבעל שם טוב שבשעה שבאה על האדם איזו צרה, והאדם מאמין בלב שלם שהכל לטובה מיד הוא זוכה לראות בעיניים שלו שבאמת אין כאן שום צרה ובעיה אלא הכל טובה וברכה, וזו הייתה מעלתם של האבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב שלא הרהרו אחרי הקב"ה, ואפילו בלב לא היה להם הרהור על מידותיו של הקב"ה, כי לפעמים האדם אומר בפה שלו הכל זה לטובה אבל בלבו יש לו שאלות קשות על הקב"ה, האדם צריך לשאוף להתחזק באמונה אמתית בלב, ולא רק להאמין בפה ולומר הכל לטובה אלא להאמין גם בלבו שבאמת הכל לטובה וגם בלב לא להרהר אחרי הקב"ה, וזו הייתה מעלתם של האבות הקדושים שבזכות שגם בלבם לא הרהרו אחרי הקב"ה, זכו לראות איך שבאמת הכל טובה וברכה.

וגם בזמנים קשים שיש לאדם לפעמים, שיש לו קושי בפרנסה או הבריאות חלילה לא כ"כ בסדר, או שחלילה יש לו בעיות בבית עם האישה או עם הילדים, שיזכור תמיד ויכניס אל ליבו באמונה תמימה ושלימה שאין שום רע יורד מן השמים, ובזכות זאת יזכה לראות בעיניו איך דווקא הקשיים שהיו לו הם אלו שעל ידם יצא מאפילה לאור גדול.

וארא ר"ת ואם אדם רוצה אמונה

וארא ר"ת ו'אם א'דם ר'וצה א'מונה, אם אדם רוצה לזכות לאמונה שלימה בהקב"ה ילמד מהאבות אברהם יצחק ויעקב שלא הרהרו אפילו בלבם אחרי הקב"ה, ויקבל את הגזירה שבאה עליו באהבה ויאמין בלב שלם שהכל לטובה ועל ידי כך יזכה לאמונה

שלימה בהקב"ה.

אין אדם בעולם שאין לו ייסורים או איזה זמן של צער והפסד, והטבע של האדם שבשעה שבא עליו איזה נזק או הפסד מתעוררות בלבו שאלות על הקב"ה - ריבונו של עולם, למה הבאת עלי את ההפסד הזה? אבל האדם צריך לדעת שדווקא בשעה הזו שמתעוררת בלב שלו השאלה הזו, דווקא ברגעים האלו צריך להתחזק באמונה ולהאמין שהכל רק לטובה.

למה לא בכה רבי עקיבא?

הגמרא במסכת מכות (כד א) מספרת "וכבר היה ר"ג ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא מהלכין בדרך, ושמעו קול המונה של רומי מפלטה ברחוק מאה ועשרים מיל והתחילו בוכין ורבי עקיבא משחק, אמרו לו מפני מה אתה משחק אמר להם ואתם מפני מה אתם בוכים, אמרו לו הללו כושיים שמשתחווים לעצבים ומקטרים לעבודת כוכבים יושבין בטח והשקט, ואנו בית הדום רגלי אלוקינו שרוף באש ולא נבכה? אמר להן לכך אני מצחק ומה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו על אחת כמה וכמה, שוב פעם אחת היו עולין לירושלים כיון שהגיעו להר הצופים קרעו בגדיהם, כיון שהגיעו להר הבית ראו שועל שיצא מבית קדשי הקדשים התחילו הן בוכין ור"ע מצחק, אמרו לו מפני מה אתה מצחק אמר להם מפני מה אתם בוכים, אמרו לו מקום שכתוב בו (במדבר א נא) 'והזר הקרב יומת' ועכשיו שועלים הלכו בו ולא נבכה? אמר להן לכך אני מצחק דכתיב (ישעיה ח ב) 'ואעידה לי עדים נאמנים את אוריה הכהן ואת זכריה בן יברכיהו', וכי מה ענין אוריה אצל זכריה אוריה במקדש ראשון וזכריה במקדש שני? אלא תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה, באוריה כתיב (מיכה ג יב) 'לכן בגללכם ציון שדה תחרש' בזכריה כתיב (זכריה ח ד) 'עוד ישבו זקנים וזקנות ברחובות ירושלם', עד שלא נתקיימה נבואתו של אוריה הייתי מתייירא שלא תתקיים נבואתו של זכריה, עכשיו שנתקיימה נבואתו של אוריה בידוע שנבואתו של זכריה מתקיימת, בלשון הזה אמרו לו - עקיבא ניחמתנו עקיבא ניחמתנו".

ולכאורה צריכים להבין את דברי

הגמרא, הרי רבי עקיבא רואה עכשיו ששועל יוצא מבית קודש הקודשים ואיך רבי עקיבא לא בוכה, ולא רק שלא בוכה אלא צוחק?

אלא אומר רבינו הקדוש הרב החתם סופר, משה רבינו ביקש מהקב"ה (לג יג) "ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכך ואדעך", גלה לי למה צדיק ורע לו ורשע וטוב לו אמר לו הקב"ה כי לא יראני האדם וחי אלא וראית את אחורי ופני לא יראו, והגמרא אומרת שביאור הדבר הוא שהראה לו הקב"ה למשה רבינו את הקשר של תפילין של ראש.

ולכאורה צריך להבין, משה רבינו שואל את הקב"ה תסביר לי איך אתה מנהיג את העולם, ולמה לפעמים רואים צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, והקב"ה עונה למשה רבינו בזה שמראה לו קשר של תפילין של ראש?

אלא אומר רבינו האר"י הקדוש, מתפילין של ראש יורדות שתי רצועות אחת מצד ימין ואחת מצד שמאל, והרצועה של צד ימין היא יותר ארוכה מהרצועה של צד שמאל, והסיבה לכך היא משום שצד ימין רומז למידת החסד ומידת הרחמים, וצד שמאל רומז למידת הגבורה ולמידת הדין, וכך כתוב בתפילת אליהו הנביא "חסד דרועא ימינא גבורה דרועא שמאלה", והפירוש של המילה דרועא בארמית הוא 'יד', וחסד הוא כנגד יד ימין וגבורה הוא כנגד יד שמאל, והרצועה של יד ימין ארוכה יותר מהרצועה של צד שמאל כדי לרמוז שמידת החסד ומידת הרחמים תתגבר על מידת הגבורה והדין.

לקב"ה יש שתי הנהגות איך להתנהג עם בני האדם, יש הנהגה של מידת החסד והרחמים ויש הנהגה של מידת הדין, יש זמן שהקב"ה מתנהג עם האדם במידת החסד ויש זמן שהקב"ה מתנהג עם האדם במידת הדין, מתי שהאדם רואה שכל מה שעושה מצליח והכל הולך לו בקלות ורואה הצלחה בכל דבר, סימן שהקב"ה מאיר לו פנים והקב"ה מתנהג אתו במידת החסד והרחמים, וכשהאדם רואה שבכל מה שבא לעשות יש עיכוב ויש לו קשיים בכל דבר, סימן שהקב"ה מתנהג אתו במידת הדין.

וכשמשה רבינו מבקש מהקב"ה שיגלה לו למה לפעמים צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, הקב"ה עונה לו על ידי שמראה לו קשר של תפילין, שבקשר של תפילין אנו רואים שיוצאים ממנו שתי רצועות אחד לצד ימין ואחד לצד שמאל, וכשאנחנו מסתכלים על שתי הרצועות הם נראות שתי רצועות נפרדות כל אחת בפני עצמה, אבל האמת שאם נסתכל בקשר של הרצועה של התפילין של ראש, נראה שבאמת אין כאן שתי רצועות אלא רצועה אחת שעל ידי הקשר היא מתחלקת לשתיים, וזו התשובה שהקב"ה עונה למשה רבינו - דע לך שגם מידת החסד וגם מידת הדין הכל הוא אותה רשות, וכשאתה מבין ששניהם הכל אותה רשות אתה מבין שמי שהביא עליך את ההפסד עכשיו הוא אותו אחד שהביא עליך את כל הטוב שזכית לו עד היום הזה, ובוודאי שכל כוונתו באמת היא רק לטובתך האמתית.

אף פעם לא היה לי רע הכל אצלי טוב

ומסופר על אחד מתלמידי המגיד ממזריטש שבא לרבו ושאלו - כיצד ניתן לקיים את דברי המשנה (ברכות ט ה) שחייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, והרי אם באה לאדם רעה הוא מצטער, וכיצד יברך עליה כאילו שבאה לו טובה? ענה לו המגיד - על מנת לענות לך על שאלה זו, עליך ללכת לאניפולי אל תלמידי רבי זושא אחיו של בעל ה'נועם אלימלך', ושם תקבל תשובה על שאלתך.

יצא התלמיד לאניפולי והגיע אל ביתו של רבי זושא, והנה הוא רואה שרבי זושא גר בבית מט לנפול בעניות נוראה וקשה, כשכל בגדיו עשויים טלאים ובני ביתו רעבים ללחם, וקיבלו רבי זושא בשמחה ובמאור פנים ושאלו לשם מה הגיע אל ביתו, ענה לו התלמיד שהוא מגיע בשליחותו של המגיד ממזריטש, לקבל תשובה לשאלתו כיצד ניתן לברך על הרעה כשם שמברכים על הטובה, ורבי זושא ענהו - איני מבין מפני מה שלחך המגיד ממזריטש דווקא אלי, הרי אני האדם האחרון שידע לענות על שאלה זו משום שמעולם לא התנסיתי בה, שהרי כל

ימי חיי הרעיף עלי הקב"ה אך ורק חסדים ומעולם לא באה אלי רעה ולו הקטנה ביותר, ולכן לצערי איני יכול להשיב על שאלתך.

וכעת הבין התלמיד את התשובה לשאלתו, שהמשנה מבקשת מאתנו לשאוף להיות בדרגה שאנו כלל לא רואים את הרעה כרעה אלא כחסדים מאת הקב"ה, וכמו שרבי זושא רואה את כל המצב שלו, וזו מעלת הצדיקים שגם כשעוברים ייסורים וצרות, מקבלים את הכל באהבה ויודעים ומאמינים שהכל הוא רק לטובה.

האבא שהתחפש לזאב

מסופר שפעם בא יהודי ניצול שואה לאחד מגדולי הצדיקים, ושאל אותו - רבי, היכן היה האלוקים בשואה? ואותו צדיק ענה לו במשל נפלא, מעשה באדם שדירת מגוריו שכנה ממש בסמוך ליער גדול, ובכל פעם שבנו לא התנהג כראוי, היה מאיים עליו ואומר לו "אם לא תהיה ילד טוב - יבוא זאב מהיער וינשוך אותך", והאיום היה עוזר עד לפעם הבאה... כך נמשך המצב תקופה ארכה, עד שיום אחד העז הילד פניו, וכאשר איים עליו אביו כפעם בפעם באותו הזאב שיבוא מן היער להיפרע ממנו, השיב לו בחוצפה "אינני מפחד! מעולם לא בא זאב - ולעולם גם לא יבוא"...

משראה האב כי האיום הקבוע כבר אינו משיג מטרתו, החליט כי לטובת בנו עליו לעשות מעשה. הוא נגש לחנות תחפושות וקנה תחפושת של זאב, וכך - כשהוא מחפש לזאב - הלך והסתתר ביער. וכשראה את בנו עומד בחצר הבית, יצא מן היער בתחפושת הזאב והכהו מכות נאמנות, ובאותה שעה היה הבן זועק "אבא אבא, הצילו, היכן אתה...?" אולם אין קול ואין עונה, עד שברח הזאב חזרה אל היער...

הבן אשר כאמור כבר החל לפקפק באמיתות האיום הקבוע - השתכנע כעת באפן סופי.. הוא התיישב על מיטתו ובכה, תוך שהוא מקבל על עצמו להטיב את דרכיו מהיום והלאה. כאשר חזר האב אל הבית - נגש אליו הילד וספר לו את שעבר עליו. גם הבטיח לו כי מהיום ואילך הוא לא יפקפק לעולם בדבריו, וכי

הוא ייטיב את דרכיו ולא ישוב עוד על מעשיו הרעים. אולם שאלה אחת לא הצליח הבן להימנע מלשאול, וכך הוא שאל - אבא, ראיתי כי דבריך נתקיימו במלואם - ובאמת הזאב הגיע והכני בדיוק כפי שאמרת, אבל אבא, כאשר הגיע הזאב - היכן היית אתה...?!".

אמר הרב לאותו יהודי שבור שעברו עליו כל אימי השואה - אתה מבין כעת? "ה' הוא האלוקים" אותו ה' - מדת הרחמים, הוא עצמו נמצא כאשר הוא נוהג במידת האלוקים - מדת הדין, מדת האלוקים אינה אלא התלבשות רצונו יתברך, בזמן דין מתלבש הוא כדב, כארי, מתלבש רצונו בדרך של מחלה, תאונה, עני, וכיוצא, אולם זו רק תחפושת, שכן בפנימיותו כביכול נשאר הוא בשיא רחמיו ואהבתו ללא שנוי. וזהו "ה' נתן וה' לקח"... אותו ה' - מדת הרחמים הנכרת בנתינתו, הוא אותו ה' מדת הרחמים בלקחו את אשר נתן.

שתוק כך עלי במחשבה לפני

הגמרא מספרת (מנחות כט ב) "אמר רב יהודה אמר רב, בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות [כותב את התגים מעל אותיות התורה], אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך [מפני מה אתה מעכב את מתן התורה לצורך קשירת כתרים אלו לאותיות], אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות, אמר לפניו רבש"ע הראהו לי, אמר לו חזור לאחוריך, הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו, כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו [של ר"ע לר"ע] רבי מנין לך? אמר להן הלכה למשה מסיני, נתיישבה דעתו [של משה רבינו], חזר ובא לפני הקב"ה אמר לפניו ריבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה על ידי? אמר לו שתוק כך עלה במחשבה לפני, אמר לפניו ריבונו של עולם הראיתני תורתו הראני שכרו, אמר לו חזור לאחוריך, חזר לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין [ששמים את בשרו לאחר שהרגוהו על מתלים של בשר הנמכר בשוק], אמר לפניו רבש"ע זו

תורה וזו שכרה? א"ל שתוק כך עלה במחשבה".

עם הצדיקים הקב"ה מתנהג במידת הדין

כשהקב"ה ברא את העולם, עלתה במחשבתו לברוא את העולם במידת הדין, כשראה שכך העולם לא יכול להחזיק מעמד, שיתף בו גם את מידת הרחמים.

ואומר הרב הקדוש רבי שמשון מאוסטרופולי, שאמנם לא כל אחד יכול לחיות עם מידת הדין, אבל אלו שיכולים הקב"ה מתנהג איתם במידת הדין. למשל, עם האבות הקדושים התנהג הקב"ה במידת הדין, וכן עם רבי עקיבא, וכך הפשט בפרשתנו שהקב"ה אומר למשה רבנו, וארא אל אברהם וכו', ושמי ה' מידת הרחמים, בזה "לא נודעתי להם", אלא רק במידת הדין.

רבי עקיבא היה גלגול של זמרי בן סלוא (רמ"ע מפאנו גלגולי נשמות ערך כזבי) ושמותיהם הם באותה הגימטרייה, ומכיוון שזמרי בן סלוא הלך מן העולם בחילול ה' תיקן אותו רבי עקיבא שהלך מן העולם בקידוש ה'.

בספר בנועם שיח מסופר שבזמן מלחמת העולם השנייה, היה יהודי יירא שמים שהעלילו עליו איזו עלילה ושלחו אותו לעבודת פרך במחנות העבודה בסיביר, וכאשר נשאל אותו יהודי כיצד הצליח לשרוד את שנות הסבל בסיביר, ונשאר כה אדוק באמונתו וציפה לישועה בכל עת ורגע על אף הניסיונות הקשים? סיפר כי זהו למוד שלמד בסיביר ממעשה שהיה, שהיו בסיביר ימי חופש שבהם יכלו לעשות מה שרוצים, ואחד מהאסירים הגויים שהיה פעלולן שאל את האסירים האחרים האם הם רוצים לראות אותו מהלך על חבל מתוח בין שני הרים, וענו לו האסירים שהם מפחדים לראות אותו עושה לוליינות כזו, כי מי יודע מה יכול לקרות לו. אבל הוא היה עקשן, והחליט בכל זאת להראות את כחו בהליכה על החבל. הוא מתח חבל בין שני הרים גבוהים שתהום עמוקה פעורה ביניהם, ובאומץ גדול הלך על החבל מצד לצד, כשהוא הגיע אל הקצה השני שאל שוב - רוצים כעת לראות שאני חוזר לצד השני?

אמרו לו: "לא! לא!" ובכל אפן עבר והגיע לצד השני. ירד, ושאל אותם: "רוצים לראות אותי כעת עובר על החבל עם מריצה?" אמרו לו: "לא! מספיק! אנחנו לא רוצים!", ובכל אפן לקח מריצה והלך אתה על החבל מצד אחד למשנהו, כשהגיע לצד השני שאל "אתם רוצים לראות אותי חוזר?" אמרו לו - הכל בסדר אנחנו מאמינים שאתה מסוגל, אמר להם - אם אתם מאמינים נראה מי יהיה מוכן לשבת בתוך המריצה הזו, ואני אעביר אותו לצד השני, ואף אחד לא היה מוכן. אמר להם אותו תעלולן - אם כך אתם לא באמת מאמינים.

ואמר אותו יהודי - לכל אורך שנות הייסורים ברגעים הקשים ביותר, הייתי שואל את עצמי - האם מוכן אני לשבת 'במריצה' ושה' יעביר אותי?!, האם אני באמת מאמין שה' הוא המוביל אותי? וכשחיזקתי בקרבי את האמונה הזו שהקב"ה נמצא איתי בכל רגע ורגע ושהוא מבקש רק את טובתי, הרגשתי שלוות נפש והצלחתי לעבור את כל הייסורים הקשים, וכמו שנאמר בפסוק (תהילים כג ד) "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע - כי אתה עמדי".

אד"ם ר"ת אברהם דוד משה

כתוב במשנה באבות (ד א) "בן זומא אומר איזהו חכם? הלומד מכל אדם שנאמר 'מכל מלמדי השכלתי'".

אומר הבעל שם טוב זיע"א אד"ם ר"ת א'ברהם ד'וד מ'שה, שמשלשת הצדיקים הללו אדם צריך ללמוד כדי לזכות להגיע לשלימות, ולזכות לתואר אדם, ואדם יכול לזכות לשלמות כשיש בו שלש מידות -

המידה הראשונה: שהטבע בעולם שכשרע לאדם ויש לו צרות ובעיות הוא מחפש איך להתקרב לבורא עולם, אבל כשטוב לאדם ויש לו בריאות ופרנסה ובנים הוא לא מחפש איך להתקרב לבורא עולם אלא להיפך הוא מתרחק מהקב"ה כמו שנאמר "וישמן ישורון ויבעט" מתי שטוב לאדם אז הוא בועט ח"ו בכל, ואדם שרוצה לזכות לשלימות צריך שתהיה בו המידה הזו, שגם כשטוב לו הוא מבקש את קרבת ה'.

המידה השנייה: שיהיה לו הכרת הטוב להכיר טובה למי שעשה לו

טוב, ולא להיות כפוי טובה.

המידה השלישית: להיות נושא בעול עם חברו שכשומע על יהודי שיש לו צער להצטער אתו ולהשתתף בצערו.

ואנו רואים ששלושת הצדיקים האלו אברהם דוד ומשה, היו להם את שלושת המידות הטובות האלו ולכן בחר בהם הקב"ה.

גם כשטוב לך תישאר קרוב לקב"ה

אברהם אבינו בהתחלה היו לו הרבה מאוד ניסיונות, לא היו לו בנים ולא היה לו ממון אבל בסופו של דבר אברהם אבינו זכה גם לבנים ולגם לעושר גדול ולכבוד, ובכל זאת אברהם נשאר באמונתו גם כשהיה לו טוב ולא רק כשהיה לו רע ולא היו לו בנים וממון חיפש להתקרב לקב"ה, אלא גם כשהיה לו טוב לא עזב את הקב"ה, אלא אדרבה היה מצווה את בניו אחריו שגם הם ילכו בדרך ה' בדרך האמונה בבורא עולם.

דוד המלך רוב חייו היה נרדף, בהתחלה כשהיה נער קטן האחים שלו היו רודפים אותו, אחר כך שאול המלך רדף אותו וביקש להרוג אותו, אחר כך בנו אבשלום קם עליו וביקש להרוג אותו, אבל בסופו של דבר דוד המלך נשאר מלך על עם ישראל והוא מלך המשיח, ולא רק מתי שהיה רע לדוד והיו לו צרות היה שר ומזמר לבורא עולם, אלא גם כשחזר לכיסא המלכות שלו והיה לו טוב נשאר דוד להיות קרוב לקב"ה, ולכן זכה דוד להיות מלך המשיח.

משה רבינו נשאר קרוב לקב"ה גם כשהיה לו טוב, ולא רק בזמן שהיה לו רע בשעה שברח מפרעה שביקש להורגו והלך למדין, אלא גם כשהיה לו טוב נשאר משה רבינו תמיד קרוב לקב"ה.

הכרת הטוב

אברהם אבינו הייתה בו מידת הכרת הטוב, בשעה שירד למצרים בגלל שהיה רעב בארץ ישראל וכשחזר בחזרה אומרת לנו התורה (בראשית יג ג) "וילך למסעיו" שכל מקום שעשו לו טובה בדרך הלוך, בחזור פרע להם והכיר להם טובה על מה שעשו אתו, רואים אנחנו שאברהם אבינו הייתה בו מידת הכרת הטוב.

דוד המלך הייתה בו מידת הכרת הטוב, לפני שדוד המלך נפטר הוא אמר לשלמה בנו (מלכים א, ב ז) "ולבני ברזלי הגלעדי תעשה חסד והיו באוכלי שלחנך, כי כן קרבו אלי בברחי מפני אבשלום אחיך", בשעה שדוד המלך ברח מפני בנו אבשלום שביקש להורגו, בא ברזילי הגלעדי ונתן לדוד לחם ומים, ודוד המלך משום שרצה להכיר לו טובה אמר לשלמה בנו - קח את בניו של ברזילי הגלעדי ותביא אותם לארמון שלך ושם הם יגורו, וכל חייך בזמן שאתה יושב לאכול גם בני ברזילי הגלעדי יישבו אתך ויאכלו ביחד עם המלך כדי להכיר להם טובה.

משה רבינו ג"כ הייתה בו מידת הכרת הטוב, וכך אנחנו רואים בפרשת השבוע שבשלושת המכות הראשונות שהקב"ה הביא על פרעה ועל ארץ מצרים דם צפרדע וכינים, אמר לו הקב"ה "אמור אל אהרן אחיך", שאמר לו הקב"ה אתה לא תכה עם המטה על היאור, מכיוון שבשעה שהיית קטן הניחו אותך בתיבה ביאור, ולכן משום הכרת הטוב לא ראוי שהיאור ילקה על ידך, לכן אמור אל אהרן אחיך שהוא יכה על היאור, וכן במכת כינים אמר לו הקב"ה למשה רבינו אמור אל אהרן אחיך שהוא יכה על העפר של מצרים וייהפך הכל לכינים, אבל אתה לא ראוי שאתה תכה על העפר מכיוון שהעפר הציל אותך בשעה שהרגת את המצרי וכיסית אותו בחול, שנאמר (ב יב) "ויך את המצרי ויטמנהו בחול", לכן לא ראוי שהעפר ילקה על ידך.

נושא בעול עם חבירו

אברהם אבינו הייתה בו מידת החסד והייתה לו מידת הכנסת אורחים שהיה עושה חסד עם הבריות, ואדם עושה חסד עם הבריות רק כשהוא מרגיש את הצער של הזולת, אבל אדם שלא מרגיש ולא משתתף בצער של הבריות אף פעם הוא לא עושה מעשי חסד, רואים אנו שאברהם אבינו הייתה בו מידת נושא בעול עם חבירו שהיה משתתף בצער של הכלל. ומסופר על החפץ חיים שהלך לבקש צדקה מעשיר גדול שהיה קמצן גדול, ודיבר אתו מחוץ לבית בשלג ומיד הסכים העשיר ונתן

צדקה, אמר להם החפץ חיים לגבאי הצדקה שהלכו עמו - תמיד הייתם מבקשים ממנו צדקה בבית שהיה לו נעים וחם ולא הרגיש מה העניים מרגישים, אבל עכשיו שדיברתי איתו בחוץ בשלג, הוא הבין מה העניים מרגישים ומיד נתן צדקה.

משה רבינו היה "נושא בעול עם חברו" והשתתף בצערן של ישראל, וכמו שכתוב בפסוק (שמות ב יא) "ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם וגו'", ודרשו חז"ל "ויגדל משה" לשון גדולה שמינהו פרעה להיות מושל על ביתו והיה לו מדרך הטבע להיות קשור לפרעה ולביתו, אבל עם כל זאת אומרת לנו התורה "ויצא אל אחיו וירא בסבלותם", ופירש רש"י 'נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם, והיה מתבונן תמיד להיות נושא בעול עמהם'.

ואמרו במדרש (ש"ר א לב) "וירא בסבלותם" מהו "וירא"? שהיה רואה בסבלותם ובוכה, ואומר חבל לי עליכם מי ייתן מותי עליכם, שאין לך מלאכה קשה ממלאכת הטיט וכו', והיה מניח עסקיו והולך ומיישב להן סבלותיהם ומסייע להם בעבודת פרך, אמר הקב"ה אתה הנחת עסקיך והלכת לראות בצערן של ישראל ונהגת בהם מנהג אחים, אני מניח את העליונים ואת התחתונים ואדבר עמך, הדא הוא דכתיב "וירא ה' כי סר לראות", ראה הקב"ה במשה שסר מעסקיו לראות בסבלותם לפיכך "ויקרא אליו ה' מתוך הסנה".

וכשראה משה רבנו איש מצרי מכה איש עברי הצטער, ומיד "ויך את המצרי ויטמנהו בחול", וכן כשראה שני אנשים עברים ניצים הצטער "ויאמר לרשע למה תכה רעך", וכן כשברח למדין מפני פרעה וראה שהרועים גירשו את בנות יתרו שלא כדין הצילם מיד הרועים כמש"כ "ויקם משה ויושיען", וכל זאת סיפרה לנו התורה להודיע כי לא לחינם בחר בו הקב"ה להוציא את עם ישראל ממצרים וליתן התורה על ידו, אלא מכיוון שהיה "נושא בעול עם חברו" והשתתף בצערן של ישראל, ולא יכול היה לראות שעושים עוול.

דוד המלך היה נושא בעול עם חברו, המדרש מספר שדוד המלך היה רועה צאן ובחן הקב"ה את דוד המלך

בצאן ומצאו רועה יפה, שהיה מוציא הקטנים לרעות קודם כדי שירעו עשב הרך, ואחר כך מוציא הזקנים לרעות כדי שירעו עשב הבינונית, ואחר כך היה מוציא הבחורים שהיו אוכלים עשב הקשה, אמר הקב"ה מי שהוא יודע לרעות צאן איש לפי כוחו יבוא וירעה בעמי, דוד המלך היה מרגיש אפילו את הצער של בעלי החיים, וכל שכן שהיה מרגיש בצערם של הבריות.

ולעומת זאת אנו רואים בתורה שלפרעה הרשע היו שלוש מידות בדיוק הפוכות מאלו של הצדיקים.

פרעה היה כפוי טובה שנאמר "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף", אומרים רבז"ל שלכאורה איך יכול להיות שפרעה לא ידע מי זה יוסף, הרי יוסף הציל ודאג שלא יהיה רעב בארץ מצרים? אלא שפרעה עשה עצמו כאילו לא ידע מי זה יוסף שכפר בטובתו של יוסף.

פרעה בשעה שהיו באות עליו המכות והיה לו צער היה אומר "ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים", אבל בשעה שהמכות פסקו היה אומר "לא ידעתי את ה'", וכן "מי ה' אשר אשמע בקולו", רואים אנו שבשעה שהיו לפרעה צרות היה מנסה להתקרב לקב"ה והיה אומר ה' הצדיק, אבל מתי שהצרות חלפו כפר בבורא עולם והיה אומר לא ידעתי את ה'.

פרעה לא היה אכפת לו מהצרות של עמו ולא היה משתתף בצער של עמו, המצריים בשעה שהיו סובלים מהמכות שהביא עליהם ה' לא היה אכפת לפרעה, ופרעה שולח לקרוא למשה ואהרן רק כשהצרות היו באות על פרעה עצמו, כי פרעה לעולם לא היה משתתף בצער של השני.

הילולת רבי נפתלי כץ בעל הסמיכת חכמים

בכ"ד בטבת חל יום ההילולא של הרב הקדוש המקובל האלוקי רבי נפתלי כץ זצוק"ל וזיע"א שניפטר לפני שלש מאות ושלוש שנים, ולפני שנפטר גילה שהוא היה גלגול של חזקיהו מלך יהודה.

הרב הקדוש רבי נפתלי כץ קבור בעיר איסטנבול בטורקיה, רבי נפתלי היה גר בפולין ושם הייתה לו ישיבה גדולה והיה רב של כמה ערים גדולות, ובסוף ימיו ביקש לעלות לארץ הקודש וכשהגיעה לטורקיה חלה וניפטר שם בגיל שבעים.

וכותב הרב הקדוש רבי חיים פלאג'י שהיה מגדולי הרבנים בטורקיה, שהסיבה שיהודי טורקיה היו גרים דווקא בעיר איסטנבול היא, שבטורקיה היה ידוע שהיו שם הרבה פעמים רעידות אדמה, חוץ מהעיר איסטנבול ששם יש הבטחה שבגלל שקבור שם הצדיק רבי נפתלי כץ לא תהיינה שם רעידות אדמה, ולכן היהודים היו גרים דווקא שם.

רבי נפתלי כץ היה כהן והיה לו יחוס של כהונה עד אהרן הכהן, ומסופר שרבי נפתלי כץ כתב בצוואה שלו שלא יכתבו על המצבה שלו תואר של צדיק, אבל ציווה שייכתבו על המצבה שלו שהוא מיוחס עד לאהרן הכהן בן אחר בן, וכן רבי נפתלי כץ היה מזרע של צדיקים גדולים והיה הנכד של המהר"ל מפראג.

הצדיק רבי נפתלי כץ' חיבר שלש עשרה ספרים קדושים מאוד, ואחד הספרים המפורסמים ביותר שחיבר הוא ספר "סמיכת חכמים", ששם הוא כותב מה הקשר בין סוף מסכת אחת לתחילת המסכת הסמוכה לה.

בשנת ה'תע"ט הגיע עם זוגתו לקושטא שבטורקיה על מנת לעלות לארץ ישראל, אך לפתע חלה וגילה לקרוביו בדיוק באיזה זמן יפטר. ובמועד שנקב רבים מאנשי הקהילה נהרו לביתו ולכל אחד אמר מאיזה גלגול נשמה הינו, מינה את האנשים שיתעסקו בקבורתו. גזר בחרם לא להספידו, לא לשבח אותו בתואר 'צדיק' או 'חסיד' וכדומה רק שהיה למדן, לא לחקוק על מצבתו שום

שבח אלא רק 'פה נטמן הרב מוהר"ר נפתלי הכהן בן הרב הגדול המופלג בדורו מוהר"ר יצחק הכהן זלה"ה, משלשלת היחס כמה גאוני ארץ ראשי משפחתו מכל הצדדים ויחס הכהונה עד אהרן הכהן לא-ל עליון'. סגר את דלת חדרו וציווה לכתוב על החלונות ועל הפתח שמות קדושים, כאשר הבחין כי נפלה חרדה גדולה על הנוכחים בחדר, ביקש שיצאו מביתו ורק הסופר והשמש שהינו בגיל מאה ועשר יישארו עמו, ואמר 'ברוך הבא אבי, ברוך הבא זקני רבי נפתלי, ברוך הבא אבי זקני רבי מענדל, ברוך הבא אבי זקני רבי משה חריף' וכן לצדיקים נוספים ולמלאכים, לפתע נעשה רעש חזק ואש גדולה סביב מיטתו, ביקש מהסופר והשמש לצאת מהחדר והשיב את נשמתו ליוצרה.

לכל מקום שהלך לקח עמו תיבה ובה תכריכים, טלית, קיטל ומעט עפר מארץ ישראל על מנת שלא יתעטף בטלית שאינה שלו, שיזכור תמיד את יום המיתה ובעת קבורתו יפזרו על גופו מן העפר.

הצדיק רבי נפתלי כץ היה ידוע שרוב ימיו עסק בתורת הקבלה, והיה מקובל אלוקי והיה משתמש בקבלה מעשית והיה כותב קמיעות לשמירה, ובפרט בזמנם שאחד הדברים הקשים ביותר היו שהיו בתים עולים באש בגלל שהבתים היו עשויים מעץ, והיה רבי נפתלי כץ כותב קמיע מיוחד כנגד שריפה.

וכתב בספר "דור דעה", שרבי ישראל בעל שם טוב וכן הרב בעל התניא כשהיו בדרכם לעלות לארץ ישראל, הלכו להתפלל על קיברו של רבי נפתלי כץ, ובלילה בא אליהם רבי נפתלי כץ בחלום ואמר להם שישובו בחזרה למקומם כי לא יצליחו לעלות לארץ ישראל, ואם יתעקשו הם ימותו בדרך ובכל מקרה לא יצליחו להגיע לארץ ישראל, ומיד חזרו למקומם.

וכותב רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב שהתפלל על קברו של רבי נפתלי כץ, וכשהתפלל, מרוב קדושת המקום התעלף עד שכמעט יצאה נשמתו, וכותב רבי נחמן שראה ישועות גדולות על קברו של רבי נפתלי כץ.

מסופר שפעם בא תלמיד חכם לבבא סאלי וראה שהמנהג של הצדיק שהיה עושה סעודות ארוכות והיה מאריך מאוד בסעודות, ושאל אותו יהודי את הצדיק מדוע מנהג הצדיק להאריך כל כך הרבה בסעודות?

אמר לו הצדיק בבא סאלי שמסופר שמלך טורקיה היה בא אצל רבי נפתלי כץ כדי להתברך, ופעם אחת הייתה למלך איזו צרה ושלח שליחים לצדיק שיברך אותו, ואמר המלך אל תצאו מהבית של הצדיק עד שאני אשלח שליח להודיע לכם שהבעיה נפתרה, וראו את הרב שהיה יושב ורוקד ושמח במשך כמה שעות, ואחרי כמה שעות באו ובישרו שהבעיה של המלך נפתרה, ושאלו את רבי נפתלי ואמר להם תדעו לכם שבכח השמחה אפשר לשנות סדרי בראשית, שכשיהודי שמח שהוא בן של בורא עולם ושמח שהוא מקיים מצוות בשמחה של קדושה, יש על ידי כך כח לשנות סדרי בראשית.

ומסופר על הרב הקדוש רבי נפתלי כץ' שכשהיה ילד קטן בגיל עשר היה משחק עם הילדים, ויום אחד עבר המלך והתחילו הילדים לומר בוא נראה מי יהיה לו אומץ לזרוק אבן על העגלה של המלך, ורבי נפתלי כץ שהיה ילד בגיל עשר זרק אבן על העגלה של המלך ופגעה האבן בראשו של המלך, ומיד באו ולקחו את הילד נפתלי כץ והעמידו אותו למשפט, ונגזר דינו שיוציאו אותו להורג מכיוון שכמעט והרג את המלך, והיה החוק שמוציאים להורג רק בעיר הבירה ונקבע היום שישלחו את הילד נפתלי כץ עם שליח של המושל לעיר הבירה כדי להוציא את הילד להורג, וכך היו הולכים במשך כמה שבועות ולילה אחד נכנסו לאיזה אכסניה כדי לישון, ואותה אכסניה הייתה של יהודי ובעל בית המלון היהודי היה יושב בלילה ולומד עם הבן שלו תורה, והילד נפתלי כץ התחיל לדבר איתם דברי תורה וראה בעל בית המלון היהודי את הילד איך שהוא פיקח וחריף מאוד, והתעניין עם השליח הגוי מה מעשיו ולאן הם הולכים? והוא סיפר שהוא בדרך לקחת את הילד לעיר הבירה ששם יוציאו אותו להורג, ובעל בית המלון היהודי מיד התמלא ברחמים איך אפשר להציל את הילד

היהודי ממוות, והתחיל לשכנע את השליח הגוי שהוא ייתן לו הרבה כסף והוא ימציא לו שטר מזויף שכביכול הילד מת בדרך, וכך לאט לאט אמר לו תישאר אצלי עוד יום ועוד יום בחינם, והיה נותן לו אוכל ושכר ונתן לו הרבה מטבעות זהב והשאיר הגוי את הילד נפתלי כץ אצל בעל בית המלון וחזר לעיר שלו.

והילד נפתלי כץ היה גדל בבית של היהודי בעל בית המלון ושכר לו מלמד שבכל יום ילמד אתו תורה, והיה הילד הולך וגדל בתורה מאוד עד שנעשה בחור, והייתה לבעל בית המלון בת ורצה שהבת שלו תתחתן עם רבי נפתלי כץ והסכים, ועמדו והתארסו ואחרי כמה חודשים ראה בעל בית המלון היהודי שרבי נפתלי כץ הפנים שלו עצובות, והוא כבר בקושי מדבר וכל היום היה מסתגר בחדר שלו, ושאל אותו - למה אתה עצוב תגלה לי? אמר לו - אני חייב לך את החיים שלי, אבל דע לך שאני לא יכול להתחתן עם הבת שלך כי היא לא מתאימה לי ואינה משורש נשמתי ולכן אני עצוב, מיד אמר לו בעל בית המלון - אם אתה לא רוצה להתחתן עם הבת שלי בלב שלם אל תתחתן אתה וזה בסדר גמור, אבל אני מבקש מימך שיותר לא תגור בבית שלי, כי אם תמשיך לגור כאן והבת שלי תראה אותך בכל יום היא תהיה בצער, אמר לו - בסדר גמור אני אלך, אבל לפני שאני הולך אני רוצה לדעת כמה כסף שוחד שילמת לשליח הגוי כדי שישחרר אותי מהמוות, אמר לו - מה זה משנה אני עשיתי מצוה ואני לא מתחרט על המצווה ואני לא רוצה את הכסף בחזרה, אמר לו רבי נפתלי כץ - אבל רק תרשום לי על הפתק כמה מטבעות נתת לו? מיד לקח דף וכתב את הסכום על הפתק עשרים מטבעות זהב ונתן לו את הפתק, אבל אמר לו - דע לך שאני לא רוצה את הכסף בחזרה, כי מה שנתתי היה על מנת לקיים מצוות פדיון שבויים, ויצא רבי נפתלי כץ והלך, ואחרי זמן קצר עמד רבי נפתלי כץ והתחתן עם אישה אחרת, וגם הבת של בעל בית המלון הכירה יהודי ירא שמים שהייתה לו חנות יין והתחתנה אתו.

ואחרי כמה שנים יום אחד עמדה הבת של בעל בית המלון מחוץ לבית שלה, ועבר שם גוי עשיר וראה אותה

שהיא יפת תואר מיד חשק בה והעלה אותה לעגלה שלו בכח, והביא אותה לבית שלו וביקש לעבור אתה עבירה, ואותה אישה הייתה צדקת והייתה פיקחת ואמרה לו אם כבר אתה רוצה לעבור עבירה למה שלא נעבור את העבירה ברצון ובשמחה, תלך לקנות יין ונשמח ונעבור עבירה בשמחה, ושמע בקולה והלך לחנות לקנות יין ובינתיים עמדה ולבשה את המעיל של הגוי וקפצה מהחלון, ואמר - רבש"ע, אם אני אמות תמחל לי כי אני לא רציתי לעבור עבירה וקפצה מהחלון וניצלה וברחה לבית שלה, וכשהגיעה לבית שלה סיפרה לבעלה כל מה שעבר עליה והצטער מאוד, ונכנס חשד בליבו אולי אשתו לא אומרת אמת ואולי היא אסורה עליו.

ובאותו זמן הרב הקדוש רבי נפתלי כץ היה מפורסם מאוד, והלכו בעלה והאבא שלה לרב הקדוש רבי נפתלי כץ וסיפרו לו את כל המעשה ושאלו אותו מה לעשות, ואמר הרב רבי נפתלי כץ תדעו לכם שהאישה הזו היא צדקת והיא כשרה ולא נכשלה בדבר עבירה עם הגוי, ובעוד שלושה ימים הקב"ה ייתן לכם סימן מן השמים שהיא צדקת וכשרה, וכשיהיה לכם הסימן תחזרו אלי, ואחרי שלושה ימים בא לחנות היין של בעלה אדם גוי, וסיפר לו שלפני כמה חודשים עבר בעיר הזו וראה איזו אישה יפה ולקח אותה לבית שלו, ושכנעה אותו שילך לקנות יין והשתכנע והלך לקנות יין וכשחזר היא גנבה לו את המעיל וברחה, ובמעיל שלו היו מוחבאים שם עשרים מטבעות זהב, וכששמע בעלה את דבריו של הגוי מיהר והלך לביתו, ולקח את אותו המעיל ופרם את התפרים שלו ומצא שם עשרים מטבעות זהב ומיד הלך לרבי נפתלי כץ וסיפר לו המעשה, ואז הוציא רבי נפתלי כץ את הפתק שכתב לו בעל בית המלון, ושם היה כתוב שהוא נתן לשליח הגוי עשרים מטבעות זהב כדי לפדות אותו, וזהו בדיוק הסכום שהקב"ה החזיר לו בחזרה, ואמר לו רבי נפתלי כץ - לך תבדוק ותראה שאותו גוי זהו אותו השליח שנתת לו את הכסף, והמטבעות אלו אותן המטבעות בדיוק שנתת לו בזמנו והוא שמר אותם, ומכאן אנו רואים מהו כח של צדיק.

וסיפרו גדולי הצדיקים שמתחת

לקברו של רבי נפתלי כץ נמצא מעין של מים חיים.

רבי נפתלי כץ היה מרבה להצטער על חורבן בית המקדש, והיה אומר משל למלך שקבע את מקום מושבו בעיר אחת, ובנה ארמון גדול ובנה חומה סביב לעיר והיה נותן לבני העיר מכל טוב, רק דבר אחד ביקש מהם שיהיו אוהבים אחד את חברו ויהיו באחדות גדולה, וכשראה המלך שהם לא באחדות אלא בשנאה יצא מהעיר והפסיק להשגיח על העיר, ומיד בא הצורר שהיה שונא את תושבי העיר והחריב אותה ושרף הכל, ובכל פעם שהמלך היה עובר ליד העיר היה בוכה ומצטער, כי הכל נחרב בגלל תושבי העיר שהיו שונאים אחד את חברו, וכל מי שהיה עם חיל המלך היה בוכה ומצטער אתו.

והנמשל הוא שהקב"ה השרה את שכינתו על ירושלים והכל היה בשפע גדול, ולא היה לא צער ולא חולי ולא מלחמה הכל היה בשקט ושלוה, ורק דבר אחד ביקש הקב"ה שיהיו באחדות, וברגע שהיו בשנאת חינם מיד סילק הקב"ה את שכינתו מירושלים ומיד באו הגויים ושרפו את בית המקדש, וכשהקב"ה עובר ומסתכל על הבית שלו שהוא חרב הוא מתמלא בצער, וכל מי שמרגיש קרוב למלך מצטער יחד עם המלך.

רבי עקיבא איגר היה הרב של העיר פוזנא, ומאה עשרים שנה לפני שהיה רבי עקיבא איגר הרב של העיר פוזנא, היה הרב של העיר פוזנא רבי נפתלי כץ, וכשהיה הרב הקדוש רבי נפתלי כץ רב העיר פוזנא הוא עשה תקנה שכל דין תורה יעשו במקום מיוחד שבנו אותו לצורך כך, וגם אחרי שניפטר רבי נפתלי המשיכו את התקנה הזו, וכל דין תורה שהיה צריך לעשות היו באים לבית הדין ושם היו פוסקים את ההלכה, ואחרי הרבה שנים היה הרב של העיר רבי עקיבא איגר, וגם הוא כשהיה רוצה לפסוק את הדין היה הולך לבית הדין ושם היה פוסק את ההלכה, פעם אחת היה גשם חזק ואמר רבי עקיבא איגר שאפשר לפסוק את הדין גם בבית ולא חייב ללכת לבית הדין, ובלילה בא לרבי עקיבא איגר בחלום אבא שלו ואמר לו למה ביטלת את התקנה של רבי נפתלי כץ, שהוא עשה כח

מיוחד שלא תצא תקלה מתחת ידי הדיינים אלא רק דין אמת, ועכשיו שפסקת דין בבית שלך ולא בבית הדין נכשלת ולא פסקת דין אמת, וחקר ובירר ובאמת נמצא שטעה בדין, והלך רבי עקיבא איגר לבית הדין וחיפש לראות מה עשה שם רבי נפתלי כץ, ואיזו סגולה עשה שלא יכשלו בדין וחיפש ולא מצא שום דבר, אחר כך הוריד את המזוזה וראה שהמזוזה עטפה בנייר ועל הנייר היה כתוב נפתלי כץ, ואמר רבי עקיבא איגר שהשם של רבי נפתלי כץ כל כך קדוש שהוא מסוגל לישועות גדולות מאוד.

מסופר שלצדיק רבי נפתלי כץ הייתה לו ישיבה שהיו לומדים בה תלמידי חכמים, ופעם אחת בא יהודי עשיר מאחת העיירות בפולין וביקש שידוך לבת שלו, והציע רבי נפתלי כץ את אחד התלמידים ועשו את השידוך ואחרי כמה זמן עמדו והתחתנו, ואחרי החתונה החתן והכלה לא היו מסתדרים והיו כל הזמן מתווכחים, עד שאחרי כמה חודשים קם החתן וברח ונעלם והיו מחפשים אותו ולא מצאו אותו, והכלה נשארה עגונה ולא ידעו מה לעשות, ואחרי כמה זמן האבא של הכלה הלך לרבי נפתלי כץ וסיפר לו שהחתן ברח והאישה נשארה עגונה, וכבר עברו שלש שנים ושהצדיק יעזור להם ויגיד להם מה לעשות כדי להתיר את האישה להתחתן, וניסה הרב לדחות אותם כי אינו יודע מה לעשות אבל הפצירו בו מאוד, ואמרו מכיוון שהרב היה השדכן עליו להשתדל בדבר ביותר.

וידוע שרבי נפתלי כץ היה משתמש בקבלה מעשית, והתחיל להגיד שמות קודש ואמר לתלמידים שלו שכשהוא יתעלף יעירו אותו, וכך היה הצדיק עומד ומתפלל ופתאום מתעלף ומיד היו התלמידים מעירים את הרב וכך היה שלוש פעמים, והתעורר הרב ואמר שילכו לעיר ווילנא ושם בכניסה לעיר יש בית מרזח ויושבים שם שלשה חיילים, ואחד מהם הוא החתן ושילכו לשם עם שלושה דיינים והאישה ויכתבו מיד גט ויתגרשו, ומיד נסעו לשם וכשהגיעו מצאו בבית המרזח שלושה אנשים ומיד זיהו את החתן וביקשו ממנו שייתן גט לאישה והוא לא הסכים, ומיד פנו לשר של העיר

וסיפרו לו המעשה, ומיד קרא לאותו חתן וא"ל שיגרש את האישה ולא הסכים והתחיל לקלל את שר העיר, ושר העיר מרוב כעס הוציא את החרב שלו והרג אותו, וביקש האבא של הכלה שייקח אותו לקבור אותו בקבר ישראל ולא הסכימו, וחזרו וסיפרו לרבי נפתלי כץ את כל המעשה, ואמר להם תדעו לכם שהחתן הזה כבר לפני שלש שנים ברח מביתו והתחבר לחבורת שודדים, והיו רוצחים בני אדם וגוזלים את ממונם, ויום אחד גזלו סכום כסף גדול והתחילו הגנבים לריב ביניהם איך יחלקו את הכסף, והוא טען שמגיע לו רוב הכסף ועמדו החברים שלו ורצחו אותו, וכבר לפני שנתיים הוא כבר מת, אבל כדי להתיר את אשתו להתחתן צריך שני עדים, לכן העליתי אותו משלושה מדורי גיהינום וראיתם אותו בדמות של אדם, וראיתם בעיניכם איך שהוא נהרג כדי שאשתו תהיה מותרת להתחתן, ולכן כשהיה עומד ומתפלל התעלף שלושה פעמים, כי ירד להעלות אותו משלושה מדורי גיהינום.

יהי רצון שזכותו וזכות כל הצדיקים האמיתיים תעמוד לנו ולכלל ישראל לקרב את הגאולה. אמן.

סגולה מיוחדת מהרב הקדוש המקובל האלוקי רבי נפתלי כץ זצוק"ל זיע"א לרגל יומא דהילולא כ"ד טבת

כתב הרב הקדוש רבי נפתלי כץ זיע"א: שכל מי שיאמר אחד עשר מזמורי תהילים אלו לפי הסדר הניזכר כאן. יראה ישועות גדולות מן השמים ויזכה לשמירה גדולה בפרט בעת צרה, ויזכה שתפילותיו יתקבלו בשמים ברחמים וברצון, וינצל מכל גזירה רעה, ויזכה לחן וחסד .

ולכן כל אחד ישתדל לומר אחד עשר מזמורי תהילים אלו בכל יום .

פרק א

אַשְׁרֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הָלַךְ בַּעֲצַת רְשָׁעִים וּבְדֶרֶךְ חַטָּאִים לֹא עָמָד וּבְמוֹשַׁב לֵצִים לֹא יָשָׁב: כִּי אִם בְּתוֹרַת יְהוָה חֶפְצוֹ וּבְתוֹרָתוֹ יֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה: וְהָיָה כְּעֵץ שָׁתוּל עַל פַּלְגֵי מָיִם אֲשֶׁר פִּרְיוֹ יִתֵּן בְּעִתּוֹ וְעָלֵהוּ לֹא יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ: לֹא כֵן הָרְשָׁעִים כִּי אִם כַּמֹּץ אֲשֶׁר תִּדְּפֶנּוּ רוּחַ: עַל כֵּן לֹא יָקֻמוּ רְשָׁעִים בַּמִּשְׁפָּט וְחַטָּאִים בַּעֲדַת צַדִּיקִים: כִּי יוֹדֵעַ יְהוָה דֶּרֶךְ צַדִּיקִים וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים תֹּאבֵד:

פרק קכא (לחזור 6 פעמים)

שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל הֶהָרִים מֵאַיִן יָבֹא עֶזְרִי: עֶזְרִי מֵעִם יְהוָה עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: אַל יִתֵּן לַמּוֹט רַגְלֶךָ אַל יָנוּם שֹׁמְרֶךָ: הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה שֹׁמְרֶךָ יְהוָה צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יַכֶּכָּה וְיָרֵחַ בַּלָּיְלָה: יְהוָה יִשְׁמָרְךָ מִכָּל רָע יִשְׁמֹר אֶת נַפְשֶׁךָ: יְהוָה יִשְׁמָר צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

פרק קג

לְדָוִד בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשׁוֹ: בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה וְאַל תִּשְׁכְּחִי כָּל גְּמוּלָיו: הַסֹּלֵחַ לְכָל עֲוֹנֵכִי הָרֹפֵא לְכָל תַּחֲלָאָיְכִי: הַגּוֹאֵל מִשַּׁחַת חַיַּיְכִי הַמְעַטְּרֵכִי חֶסֶד וְרַחֲמִים: הַמַּשְׂבִּיעַ בַּטּוֹב עֶדְיֵךְ תִּתְחַדֵּשׁ כַּנֶּשֶׁר נְעוּרָיְכִי: עֹשֵׂה צְדָקוֹת יְהוָה וּמִשְׁפָּטִים לְכָל עֲשׁוּקִים: יוֹדִיעַ דְּרָכָיו לְמֹשֶׁה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲלִילוֹתָיו: רַחוּם וְחַנּוּן יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חָסֶד: לֹא לָנֶצַח יָרִיב וְלֹא לְעוֹלָם יִטּוֹר: לֹא כַחֲטָאֵינוּ עָשָׂה לָנוּ וְלֹא כַעֲוֹנֹתֵינוּ גָּמַל

עָלֵינוּ: כִּי כִגְבֹהַּ שָׁמַיִם עַל הָאָרֶץ גָּבַר חַסְדּוֹ עַל יְרֵאָיו: כִּרְחֹק מִזְרָח מִמַּעֲרָב הִרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת פִּשָׁעֵינוּ: כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים רִחַם יְהוָה עַל יְרֵאָיו: כִּי הוּא יָדַע יִצְרֵנוּ זָכוּר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ: אֱנוֹשׁ כֶּחָצִיר יָמָיו כְּצִיץ הַשָּׂדֶה כֵּן יָצִיץ: כִּי רוּחַ עָבְרָה בּוֹ וְאֵינֶנּוּ וְלֹא יַכִּירֶנּוּ עוֹד מְקוֹמוֹ: וְחֶסֶד יְהוָה מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יְרֵאָיו וְצִדְקָתוֹ לִבְנֵי בָנִים: לְשֹׁמְרֵי בְרִיתוֹ וּלְזֹכְרֵי פִקֻּדָיו לַעֲשׂוֹתָם: יְהוָה בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה: בָּרְכוּ יְהוָה מַלְאָכָיו גִּבֹּרֵי כֹחַ עֹשֵׂי דְבָרוֹ לִשְׁמֹעַ בְּקוֹל דְּבָרוֹ: בָּרְכוּ יְהוָה כָּל צְבָאָיו מְשָׁרְתָיו עֹשֵׂי רְצוֹנוֹ: בָּרְכוּ יְהוָה כָּל מַעֲשָׂיו בְּכָל מְקֹמוֹת מֶמְשַׁלְתּוֹ בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה:

פרק סז

לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינֹת מִזְמוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים יְחָנְּנֵנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה: לָדַעַת בָּאָרֶץ דַּרְכֶּךָ בְּכָל גּוֹיִם יְשׁוּעָתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם: יִשְׂמְחוּ וִירַנְּנוּ לְאֻמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִישׁוֹר וּלְאֻמִּים בָּאָרֶץ תַּנְחֵם סֶלָה: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כֻּלָּם: אֶרֶץ נָתְנָה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אָרֶץ:

פרק כג

מִזְמוֹר לְדָוִד יְהוָה רֹעִי לֹא אֶחְסָר: בִּנְאוֹת דֶּשֶׁא יַרְבִּיצֵנִי עַל מֵי מְנֻחוֹת יְנַהֲלֵנִי: נַפְשִׁי יְשׁוֹבֵב יַנְחֵנִי בְמַעְגְּלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם כִּי אֵלֵךְ בְּגֵיא צַלְמָוֶת לֹא אִירָא רָע כִּי אַתָּה עִמָּדִי שִׁבְטְךָ וּמִשְׁעַנְתֶּךָ הֵמָּה יְנַחֲמֻנִי: תַּעֲרֹךְ לְפָנַי שֻׁלְחָן נֶגֶד צֹרְרָי דִּשַּׁנְתָּ בַשֶּׁמֶן רֹאשִׁי כּוֹסִי רְוָיָה: אַךְ טוֹב וָחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיָּי וְשַׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה לְאֹרֶךְ יָמִים:

פרק קמה

הַלְלוּיָהּ הַלְלִי אֶת יְהוָה מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָּל מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל צְבָאָיו: הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת יְהוָה מִן הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ: הֶהָרִים וְכָל גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל אֲרָזִים: הַחַיָּה

וְכָל בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם נְעָרִים: יְהַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

פרק ו

לַמְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת עַל הַשְּׁמִינִית מִזְמוֹר לְדָוִד: יְהוָה אַל בְּאַפְּךָ תוֹכִיחֵנִי וְאַל בַּחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנִי: חָנֵּנִי יְהוָה כִּי אֻמְלַל אָנִי רְפָאֵנִי יְהוָה כִּי נִבְהֲלוּ עֲצָמָי: וְנַפְשִׁי נִבְהֲלָה מְאֹד (ואת) וְאַתָּה יְהוָה עַד מָתָי: שׁוּבָה יְהוָה חַלְּצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי לְמַעַן חַסְדֶּךָ: כִּי אֵין בַּמָּוֶת זִכְרֶךָ בִּשְׁאוֹל מִי יוֹדֶה לָּךְ: יָגַעְתִּי בְּאַנְחָתִי אַשְׂחֶה בְכָל לַיְלָה מִטָּתִי בְּדִמְעָתִי עַרְשִׂי אַמְסֶה: עָשְׁשָׁה מִכַּעַס עֵינִי עָתְקָה בְּכָל צוֹרְרָי: סוּרוּ מִמֶּנִּי כָּל פֹּעֲלֵי אָוֶן כִּי שָׁמַע יְהוָה קוֹל בִּכְיִי: שָׁמַע יְהוָה תְּחִנָּתִי יְהוָה תְּפִלָּתִי יִקָּח: יֵבֹשׁוּ וְיִבָּהֲלוּ מְאֹד כָּל אֹיְבָי יָשֻׁבוּ יֵבֹשׁוּ רָגַע:

פרק זה

הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה: דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי פִיו: זֶרַע אַבְרָהָם עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׂחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ: וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל תִּגְּעוּ בִמְשִׁיחָי וְלִנְבִיאַי אַל תָּרֵעוּ: וַיִּקְרָא רָעָב עַל הָאָרֶץ כָּל מַטֵּה לֶחֶם שָׁבָר: שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף: עִנּוּ בַכֶּבֶל (רגליו) רַגְלוֹ בַּרְזֶל בָּאָה נַפְשׁוֹ: עַד עֵת בֹּא דְבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרָפָתְהוּ: שָׁלַח מֶלֶךְ וַיַּתִּירֵהוּ מֹשֵׁל עַמִּים וַיְפַתְּחֵהוּ: שָׂמוֹ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמֹשֵׁל בְּכָל קִנְיָנוֹ: לֶאְסֹר שָׂרָיו

בְּנַפְשׁוֹ וּזְקֵנָיו יְחַכֵּם: וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם וְיַעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ חָם: וַיֶּפֶר אֶת עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצֵמֵהוּ מִצָּרָיו: הָפַךְ לִבָּם לִשְׂנֹא עַמּוֹ לְהִתְנַכֵּל בַּעֲבָדָיו: שָׁלַח מֹשֶׁה עַבְדּוֹ אַהֲרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: שָׂמוּ בָם דִּבְרֵי אֹתוֹתָיו וּמֹפְתִים בְּאֶרֶץ חָם: שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחְשִׁךְ וְלֹא מָרוּ אֶת (דבריו) דְּבָרוֹ: הָפַךְ אֶת מֵימֵיהֶם לְדָם וַיָּמֶת אֶת דְּגָתָם: שָׁרַץ אַרְצָם צְפַרְדְּעִים בְּחַדְרֵי מַלְכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב כִּנִּים בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בָּרָד אֵשׁ לֶהָבוֹת בְּאַרְצָם: וַיַּךְ גַּפְנָם וּתְאֵנָתָם וַיְשַׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֹא אַרְבֶּה וְיֶלֶק וְאֵין מִסְפָּר: וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאַרְצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אַדְמָתָם: וַיַּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאַרְצָם רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם: וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וְאֵין בִּשְׁבָטָיו כּוֹשֵׁל: שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם כִּי נָפַל פַּחְדָּם עֲלֵיהֶם: פָּרַשׂ עָנָן לְמָסָךְ וְאֵשׁ לְהָאִיר לָיְלָה: שָׁאַל וַיָּבֵא שְׂלָו וְלֶחֶם שָׁמַיִם יַשְׂבִּיעֵם: פָּתַח צוּר וַיָּזוּבוּ מָיִם הָלְכוּ בַצִּיּוֹת נָהָר: כִּי זָכַר אֶת דְּבַר קָדְשׁוֹ אֶת אַבְרָהָם עַבְדּוֹ: וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בָּשָׂשׂוֹן בְּרִנָּה אֶת בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן לָהֶם אַרְצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצֹרוּ הַלְלוּיָהּ:

פרק לג

רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְּהִלָּה: הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ לוֹ: שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה: כִּי יָשָׁר דְּבַר יְהוָה וְכָל מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ: בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם: כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ מֵיְהוָה כָּל הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְהוָה הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְהוָה לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְהוָה רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם: מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב חָיִל גִּבּוֹר לֹא יִנָּצֵל בְּרָב כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְהוָה אֶל יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיהוָה עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָטָחְנוּ: יְהִי חַסְדְּךָ

יְהוָה עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃

פרק יז

תְּפִלָּה לְדָוִד שִׁמְעָה יְהוָה צֶדֶק הַקְשִׁיבָה רִנָּתִי הַאֲזִינָה תְּפִלָּתִי בְּלֹא שִׂפְתֵי מִרְמָה׃ מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטִי יֵצֵא עֵינֶיךָ תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים׃ בָּחַנְתָּ לִבִּי פָּקַדְתָּ לַיְלָה צְרַפְתַּנִי בַל תִּמְצָא זַמֹּתִי בַּל יַעֲבָר פִּי׃ לִפְעֻלּוֹת אָדָם בִּדְבַר שְׂפָתֶיךָ אֲנִי שָׁמַרְתִּי אָרְחוֹת פָּרִיץ׃ תָּמֹךְ אֲשֻׁרַי בְּמַעְגְּלוֹתֶיךָ בַּל נָמוֹטוּ פְּעָמָי׃ אֲנִי קְרָאתִיךָ כִי תַעֲנֵנִי אֵל הַט אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי׃ הַפְלֵה חֲסָדֶיךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים מִמִּתְקוֹמְמִים בִּימִינֶךָ׃ שָׁמְרֵנִי כְּאִישׁוֹן בַּת עָיִן בְּצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנִי׃ מִפְּנֵי רְשָׁעִים זוּ שַׁדּוּנִי אֹיְבַי בְּנֶפֶשׁ יַקִּיפוּ עָלָי׃ חֶלְבָּמוֹ סָגָרוּ פִּימוֹ דִּבְּרוּ בְגַאוּת׃ אַשֻּׁרֵינוּ עַתָּה (סבבוני) סְבָבוּנוּ עֵינֵיהֶם יָשִׁיתוּ לִנְטוֹת בָּאָרֶץ׃ דִּמְיֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסוֹף לְטָרוֹף וְכִכְפִיר יֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים׃ קוּמָה יְהוָה קַדְּמָה פָּנָיו הַכְרִיעֵהוּ פַּלְטָה נַפְשִׁי מֵרָשָׁע חַרְבֶּךָ׃ מִמְתִים יָדְךָ יְהוָה מִמְתִים מֵחֶלֶד חֶלְקָם בַּחַיִּים (וצפינך) וּצְפוּנְךָ תְּמַלֵּא בִטְנָם יִשְׂבְּעוּ בָנִים וְהִנִּיחוּ יִתְרָם לְעוֹלְלֵיהֶם׃ אֲנִי בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ׃

פרק יח

מִכְתָּם לְדָוִד שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ׃ אָמַרְתְּ לַיהוָה אֲדֹנָי אָתָּה טוֹבָתִי בַּל עָלֶיךָ׃ לִקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ הֵמָּה וְאַדִּירֵי כָּל חֶפְצִי בָם׃ יִרְבּוּ עַצְּבוֹתָם אַחֵר מָהָרוּ בַּל אַסִּיךְ נִסְכֵּיהֶם מִדָּם וּבַל אֶשָּׂא אֶת שְׁמוֹתָם עַל שְׂפָתָי׃ יְהוָה מְנָת חֶלְקִי וְכוֹסִי אַתָּה תּוֹמִיךְ גּוֹרָלִי׃ חֲבָלִים נָפְלוּ לִי בַּנְּעִמִים אַף נַחֲלָת שָׁפְרָה עָלָי׃ אֲבָרֵךְ אֶת יְהוָה אֲשֶׁר יְעָצָנִי אַף לֵילוֹת יִסְּרוּנִי כִלְיוֹתָי׃ שִׁוִּיתִי יְהוָה לְנֶגְדִּי תָמִיד כִּי מִימִינִי בַּל אֶמּוֹט׃ לָכֵן שָׂמַח לִבִּי וַיָּגֶל כְּבוֹדִי אַף בְּשָׂרִי יִשְׁכֹּן לָבֶטַח׃ כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לִשְׁאוֹל לֹא תִתֵּן חֲסִידְךָ לִרְאוֹת שָׁחַת׃ תּוֹדִיעֵנִי אֹרַח חַיִּים שֹׂבַע שְׂמָחוֹת אֶת פָּנֶיךָ נְעִמוֹת בִּימִינְךָ נֶצַח



הילולא דצדיקיא

הציבור היקר

מוזמן להשתתף
בהילולת
כבוד קדושת הצדיק
המקובל האלוקי המלומד בניסים
רבי **ישראל אבוחצירא** זצוק"ל

הבבא סאלי זיע"א

ובשיעור השבועי
מפי נכד הצדיק
מורנו ורבינו בנן של קדושים האדמו"ר
הרב **שמואל טולדיאנו** שליט"א

• שיתקיים אי"ה •
ביום **שלישי ב' שבט** תשפ"ג 24.1.22
בשעה **20:30**
במוסדות התורה והחסד **"בית מאיר"**
רחוב העצמאות 39 רובע הסיטי אשדוד

את הערב ינעימו פיטנים
עם תזמורת

ברוכים הבאים